

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **J. G.**, bytom B., zastúpený h&h PARTNERS, advokátska kancelária s.r.o., —————so sídlom v K., Mäsiarska č. 6 proti odporkyni **Univerzitná nemocnica L. Pasteura K.**, K., Rastislavova č. 43, zastúpená Advokátskou kanceláriou Alena Zadáková a spol., so sídlom v K., Kováčska č. 32, **o určenie, že poškodenie zdravia —————je chorobou z povolania**, vedenej na Okresnom súde K. II pod sp. zn. 19 C 94/2011, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v K. z 25. februára 2014————— sp. zn. 5 Co 460/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni náhradu trov dovolacieho konania 83,89 Eur na účet jej zástupkyne do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd K. II rozsudkom z 11. Júna 2013 č. k. 19 C 94/2011 – 139 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd potvrdil navrhovateľovi chorobu z povolania v zmysle zákona č. 461/2003 príl. č. 1 Z. z. Navrhovateľ svoj návrh odôvodňoval tým, že od roku 1979 je zamestnancom U.S.STEEL K.. Národným ústavom tuberkulózy, pľúcnych chorôb a hrudníkovej chirurgie vo Vyšných Hágoch mu bola diagnostikovaná obštrukčná choroba pľúc – chronická atrofická bronchitída. Súd po vykonanom dokazovaní zistil, že u navrhovateľa nie sú splnené predpoklady pre určenie poškodenia jeho zdravia —————za chorobu z povolania. Vychádzal zo záverov znaleckého posudku vykonaného v konaní znalkyňou MUDr. Andreou Tomčovčíkovou, v zmysle ktorých vyplynulo, že navrhovateľ pracoval za podmienok, za ktorých by mohla vzniknúť chronická bronchitída, avšak túto chorobu, ani pri dlhom vystavení oxidu siričitého v pracovnom prostredí, nemožno považovať za chorobu z povolania. Pri vzniku chronickej bronchitídy u navrhovateľa mohol spôsobiť

aj niektorý spolupôsobiaci faktor, napr. celkové znečistenie životného prostredia, fajčenie aktívne aj pasívne, striedanie klimatických zmien, poruchy imunity a iné. O trovách konania nerozhodol s tým, že o týchto rozhodne v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v K. na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 25. februára 2014 sp. zn. 5 Co 460/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Stotožnil sa so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ako aj dôvodmi rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku poukázal na § 195 ods. 4 a ods. 5 Zákonníka práce, § 8 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, v zmysle ktorých chorobou z povolania môže byť iba taká choroba, ktorá je uvedená v zozname chorôb z povolania, pričom výpočet je taxatívny, čo nevyklučuje zaradenie nových ochorení pod ustálené označenia alebo využívanie nových poznatkov o chemickom alebo fyzikálnom pôsobení pri chorobách. V predmetnej veci nebolo preukázané, že by choroba navrhovateľa bola uznaná príslušným zdravotníckym zariadením za chorobu z povolania a že by bola zaradená do zoznamu chorôb z povolania. Nevyhnutným predpokladom pre priznanie odškodnenia je aj preukázanie príčinnej súvislosti medzi chorobou z povolania a jej vznikom za podmienok uvedených v zozname chorôb z povolania. Poukázal tiež, že žalobe nebolo možné vyhovieť aj s prihliadnutím na znenie žalobného petitu (navrhovateľ navrhol súdu, aby vydal rozsudok „Žalobcovi potvrdzujem chorobu z povolania v zmysle zákona č. 461/2003 príl. č. 1 Z. z.“), keďže určitú chorobu môže uznať za chorobu z povolania iba príslušné zdravotnícke zariadenie a nie súd.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ. Dovolanie odôvodnil, že postupom súdu bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v súvislosti s § 237 písm. f/ O.s.p.) a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.- b/ O.s.p.). Poukázal na to, že sudy nižších stupňov nenáležite vyhodnotili skutkový stav veci a následne vec bola nesprávne právne posúdená. Sudy sa nevyporiadali s dôkazmi ktoré navrhoval vykonať a interpretovať, čo malo za následok nezákonnosť samotných rozhodnutí. Išlo najmä o interpretáciu znaleckého posudku MUDr. Andrey Tomčováčkovej v spojení s predloženými dôkazmi navrhovateľom, neakceptovanie návrhu navrhovateľa na vypracovanie kontrolného

znaleckého posudku znalcom z iného kraja ako košického. Žiadal, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa uviedla, že nie je daný dovolací dôvod uplatňovaný navrhovateľom, nakoľko odôvodnenie rozsudku považuje za dostatočné a presvedčivé. O odňatie možnosti konať pred súdom nejde ani v prípade ak nevyhovie návrhu účastníka na vykonanie dokazovania. K námietke navrhovateľa, že súd vec nesprávne právne posúdil, nie je procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. K odvolacej námietke, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci uviedla, že iné vady mimo väd uvedených § 237 O.s.p. sú spôsobilým dovolacím dôvodom iba za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo v danom prípade úplne absentuje. Žiadala, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa odmietol Uplatnila si aj trovy dovolacieho konania, ktoré vo svojom podaní aj vyčíslila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas navrhovateľ (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávannej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Navrhovateľ dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných väd.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ netvrdil a dovolací súd ich existenciu nezistil. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľa je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v tom, že súdy nižších stupňov nenáležite vyhodnotili skutkový stav

veci a nesprávne právne vec posúdili, nevykonali ním navrhované dôkazy a dôkazy, ktoré vykonali nesprávne interpretovali v spojení s ním predloženými dôkazmi.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Uvedená vada konania je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dovolací súd nezistil existenciu dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu prvostupňovým súdom, vyplývajúceho z ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p.. Pokiaľ ide o argumentáciu (námietku) dovolateľa, a to ohľadom nevykonania určitého dôkazu, je treba uviesť, že takýto postup môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nezakladá však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (porovnaj R 125/1999). Nevykonanie dôkazov

podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Právomoc (súdu) konať o veci, ktorej sa žalobný návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť však sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p..

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené.

Argumentácia navrhovateľa zvolená v dovolaní svedčí o tom, že vytýkané sú aj nedostatky vo vyhodnotení skutkového stavu veci a následne bola vec nesprávne právne posúdená.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne

iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04

vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však *nemusí* dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoj rozsudok, ktorým nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý ako vecne správny potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), je v ňom vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec – zistený skutkový stav – právne posúdili. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku dovolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu; takýto prístup reflektuje aj ostatne citovanú judikatúru ESĽP. V prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie dovolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým – ako už bolo spomenuté – tvorí jeden celok.

Dovolanie je navrhovateľom odôvodňované tiež tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávnym právnom posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne posúdenie veci

súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zároveň je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Keďže v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd zohľadnil, že navrhovateľ nebol v dovolacom konaní procesne úspešný a nevzniklo mu právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní procesne úspešná odporkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania voči navrhovateľovi. Trovy vyčíslila v súlade s § 11 ods. 1 písm. a/, § 16 ods. 3, § 19 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z. z.. Uplatňovala si trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie k dovolaniu) vo výške 61,87 Eur za jeden úkon a režijný paušál 8,04 Eur za jeden úkon + 20 % DPH, spolu vo výške 163,46 Eur. Dovolací súd v zmysle 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. jej uplatnené trovy priznal, ale iba v rozsahu jedného právneho úkonu a to za vyjadrenie k dovolaniu v sume 83,89 Eur ($61,87 + 8,04 = 69,91 \times 20 \% \text{ DPH } 13,98$). Nepriznal trovy právneho zastúpenia za právnu službu – prevzatie a príprava zastúpenia z dôvodu, že právna zástupkyňa odporkyňu právne zastupovala od začiatku konania a v priebehu celého konania. Vec podrobne poznala, preto úkon za právnu službu prevzatia a prípravy zastúpenia nie je možné považovať za trovy potrebné na účelné uplatňovanie, prípadne bránenie práva.

Trovy je navrhovateľ povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne vedený v T., A.. pobočka K. č. ú X.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2015

JUDr. Eubor Šebo, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová